

Arrest

nr. 163 379 van 2 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 13 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker diende op 7 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 6 mei 2013 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

[...]

+kind

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 30.05.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [D.U.] en [Z.B.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslagen arts-adviseur d.d. 03.05.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.”

1.3. Op dezelfde dag wordt aan eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

In uitvoering van de beslissing van [J.K.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

+kind

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

1.4. Ten aanzien van tweede verzoekster en de kinderen wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van de beslissing van [J.K.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. In het eerste onderdeel voeren zij aan dat de bestreden beslissing (in het medisch advies) in strijd met artikel 9 ter van de vreemdelingenwet werd beperkt tot de vraag of de ziekte een directe bedreiging vormt voor het leven. Zij voeren aan dat de aanvraag werd ingediend in naam van drie personen, met name verzoekers en hun minderjarige dochters. Op 10 september 2012 voegden ze per fax een aantal documenten toe aan het dossier, meer bepaald twee medische stukken met betrekking tot hun minderjarige dochter, derde verzoekster. Verzoekster voeren aan dat werd nagelaten met deze elementen rekening te houden.

2.2. In de mate verzoekers betogen dat het medisch onderzoek ten onrechte werd beperkt tot een toetsing aan de "hoge drempel" van artikel 3 van het EVRM en daarbij in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel werd nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, kan het volgende worden opgemerkt.

De bestreden beslissing is genomen op basis van het medisch advies van de arts geneesheer van 3 mei 2013 dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht. Het wordt geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing. In zijn advies stelde de ambtenaar-geneesheer wat volgt:

"Ik meen het dossier zoals het nu voorlegt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 14/04/2009.

Deze 42-jarige man meldde zich in 2009 op spoed aan met hoofdpijn en een anekdotisch verhaal van afhangende mondhoek de dag ervoor. De diagnose van artikel hoofdpijn werd gesteld en de behandeling met paracetamol (pijnstillers) werd gestart. Deze banale problematiek kan als behandeld en als genezen worden beschouwd.

Dit medisch dossier dat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van Ernst zoals vereist door artikel drie van het Europees hof voor de rechten van de mens (...)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. (...)"

Verzoekers betwisten niet het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening van eerste verzoeker een banale problematiek betrof en als behandeld en genezen kon worden beschouwd. Hoewel verzoekers ten dele kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat enkel wordt gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM daar waar artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is, blijkt uit de lezing van het advies in concreto dat de aandoening van eerste verzoeker besproken en onderzocht werd door de ambtenaar-geneesheer. Uit de vaststelling dat de problematiek banaal was en als behandeld en genezen kan worden beschouwd volgt evenwel dat daarmee ook impliciet werd nagegaan

dat het in casu geen ziekte betrof die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Het gegeven dat de - juridisch betwistbare - overwegingen met betrekking tot het gebrek aan een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit en artikel 3 van het EVRM die de arts-adviseur in zijn advies toevoegt zijn bijgevolg volstrekt overbodig, doch doen geen afbreuk aan de vaststelling dat actueel geen behandeling noodzakelijk is, zodat niet verder moest worden nagegaan of er een behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst. Aldus ligt geen schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij met hun faxbericht van 10 september 2012 de aanvraag uitbreidden naar de medische problemen van hun dochter, derde verzoekster, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 december 2010 geen medische elementen hebben ingeroepen met betrekking tot hun minderjarig kind, B.D. Deze werd ook niet vermeld op hun initiële aanvraag op grond van artikel 9ter. Het feit dat de verwerende partij derde verzoekster alsnog heeft vermeld op de eerste bestreden beslissing, wijst er op dat zij bij het nemen van haar beslissing acht heeft geslagen op de eenheid van het gezin, doch brengt niet automatisch met zich mee dat ook de medische problematiek van derde verzoekster moest worden onderzocht. Daartoe is immers vereist dat in naam van derde verzoekster een aanvraag werd ingediend die voldoet aan de wettelijke ontvankelijkheidsvereisten. Dit is te dezen niet gebeurd. Verzoekers blijken geen aanvraag op grond van artikel 9ter te hebben ingediend in naam van hun dochter. De verwerende partij was er in die omstandigheden dan ook niet toe gehouden de naderhand per fax ingediende medische stukken met betrekking tot hun dochter te betrekken in de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT